

Velikonoční dopis 2024

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milí bratři, sestry a přátelé našeho sboru,

někdy v lednu jsem si byla zalyžovat kousíček pod Vidní (předhůří Alp), protože tady toho sněhu už opravdu moc nemáme. A uvědomila jsem si, jak jsem na těch lyžích nějak víc zbožnější a jak se taky pořád modlím. Tak předně se modlím, abych sebou někde nesekla a nepolámala se. Při takovém sportu musí být člověk hodně obezřetný. Takže prosím vždy za dobrý dojezd při každé cestě dolů. Potom se modlím na lanovce cestou nahoru, a to zase děkuji, protože mám možnost se rozhlédnout a vidět přírodu i lidi z jiné perspektivy. No a takto je to pořád dokola, nahoru a dolů, kdy se střídá prosba s vděčností. Toto vnitřní prožívání nevyjadřuju sama sobě, ale tomu, který mě nekonečně přesahuje – tedy Bohu! A pak najednou, se tam na vrcholku nade mnou objevil veliký ocelový kříž, který mi připomněl, že asi nejsem sama, kdo to takto cítil. Leskne se a celý září, protože na něj svítí slunce. Kříž jsem si vyfotila. Je přikurtován řetězy, aby neuletěl, protože na místě opravdu hodně fouká a uprostřed kříže už není Kristus ale Protěž alpská – jemný kvítek, který v nížinách snad ani neroste. Lidé se u kříže fotili, usmívali se a měli radost, že se doškrábali až k němu. Uvědomila jsem si, že tady, náboženské křesťanské symboly ještě zatím nikdo nezakazuje a nikoho ani neuráží a to je dobře, protože to znamená, že můžeme tady všude kolem ještě stále slavit křesťanské Velikonoce.

Kříž přece jen symbolizuje životní cestu, nejen tu naši, ale primárně Kristovu. Cesta bez kříže snad ani není. Vždyť nás v životě nepotkávají jen radosti, ale i těžkosti a naše prosby se skutečně střídají s vděčností. Je to chvíli nahoru a pak zase pěkný sešup dolů, přesně jako na těch lyžích, akorát asi ne vždy tak intenzivní. A je dobré vědět, že Bůh člověka na cestě neopouští, i když se to tak mnohdy může i zdát. Dokonce ani v těch nejhorších smrtelných situacích, ale o tom jsou právě už ty naše křesťanské Velikonoce – že cesta s křížem nakonec přece jen – i přes tu smrt – vrcholí u Boha!

Přijměte tedy pozvání k svátečním Velikonočním bohoslužbám

Pavčina Lukášová, Vaše farářka

Bohoslužby v době Velikonoc v kostele na Šromotově náměstí vždy v 9:00 hod:

29.3. 2024 – Velký pátek – velkopáteční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně

31.3. 2024 – Velikonoční neděle – vysluhování Večeře Páně

Na kříži...

Lukášovo evangelium 23, 44-49 ... Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se roztrhla v půli. A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Po těch slovech skonal. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl vskutku spravedlivý.“ A ti, kdo se v celých zástupech sešli na tu podívanou, když viděli, co se stalo, odcházeli bijíce se do prsou. Všichni jeho přátelé stáli opodál, i ženy, které Ježíše doprovázely z Galileje a všechno to viděly...

Velkopáteční tragédii popisuje evangelista velmi živě. Dozvídáme se, co se v jednu chvíli dělo na obloze, v chrámě, opodál, pod křížem i na kříži, když právě Ježíš umírá.

Obloha nezvykle potemněla. Najednou den nebyl dnem, ale na několik hodin **se stal den nocí**. Žádný náhodný přírodní úkaz – Bůh je stvořitelem nebe i země, tak to přece vyznáváme. Stejně jako Bůh způsobuje světlo, tak i temnotu. Ten řád nastavil jako den a noc už na počátku. Vše, a dokonce i člověk, je na tomto řádu závislé od nepaměti. Už nad tím moc nepřemýšlíme, tak to prostě je a ani nepočítáme, že by to mohlo být jinak. Ledaže by se přihodilo něco mimořádného, co tento Bohem nastavený řád naruší...

Bůh v tutéž chvíli dává o sobě vědět i v chrámě – **chrámová opona**, která oddělovala stánek úmluvy od svatyně svatých, se zničehonic rozpůlila. Co byla ta chrámová opona? Byla utkána z modrého a červeného purpuru, ze šarlatu dvakrát barevného a z bílého přesoukaného kmentu a ozdobena velkými, vetkanými obrazy cherubínů. Zavěšena byla na čtyřech sloupcích, pobitých zlatým plechem. Tato opona se nazývala **oponou zastření**, protože zastírala svatyni svatých. Za tuto oponu směl vkročit jen nejvyšší kněz jednou v roce v den očišťování. To, že se roztrhla právě ve chvíli, kdy Ježíš na kříži umírá, je jakoby znamení, že smrt Ježíšova otevřela všem přístup do svatyně svatých. V Novém zákoně se to vykládá tak, že Kristus jako pravý nebeský kněz nás předešel do této nebeské svatyně s tím, že my jej budeme následovat. Roztrženou oponou se symbolicky nyní stává Ježíšovo tělo a jedině smrt Kristova otevírá volný přístup k Bohu.

Sám Ježíš v tuto chvíli naposledy vydechuje **ducha života** a umírá – ovšem ne na dlouho. Ano, první co nás napadne - lidské tělo Ježíšovo je nakonec stejně zranitelné, smrtelné, křehké jako to naše. Co je tedy jinak, kromě znamení na obloze a v chrámě? Vždyť v tuto chvíli se Ježíš jeví jako normální smrtelník, který postupně umírá na kříži. Všichni stáli a mlčeli, už nebylo co říct – až na jedno zvláštní vyznání, které vyšlo z těch nejméně předpokládaných úst. Zatímco ostatním na chvíli Ježíšova smrt víru zastřela, tak právě setníkovi tato smrt víru otevřela.

Výpověď setníka je jediné silné vyznání víry pod křížem, které v tuto chvíli do této strašné scenérie zaznělo. Proč je výpověď tohoto přihlížejícího setníka tak zvláště silná? Musíme si nejprve povědět, kdo onen setník vůbec byl. Setník je vojenský titul velitele, který měl pod sebou víc jak sto mužů. Tento setník, který stál nejbližší kříži tam nebyl proto, že by chtěl Ježíše doprovázet stejně jako jeho trpící matka či přátelé. Byl tam, protože vykonával svou vojenskou povinnost. Dohlížel na to, aby Ježíš na kříži skutečně zemřel. Aby nikdo nenarušil tuto popravu. To, že v takové zvláště vypjaté chvíli uvěřil Bohu, začal se modlit a najednou pochopil Ježíšovu spravedlnost, nevinnost – je prostě dar víry, který přichází nezávisle na tom, kým člověk je nebo co zrovna dělá. Bůh si dokáže povolát k víře i kamení – zkamenělé, zatvrzelé srdce – a právě setník jako jediný vyznává nahlas svou víru ve chvíli, kdy zrovna všem ostatním víra, naděje ba i slova, docházela.

Modlitba: Pane Bože, Kristova smrt na kříži nám otevřela cestu do svatyně svatých, cestu k tobě, je to cesta veliké oběti, ale i záchrany, cesta víry, ale taky vzkříšení. Díky tobě Pane. **Amen.**